

καί ἡ "Αποψις μονῆς, τοῦ Φρυδᾶ ἡ Κυλύβη εἶνε εἰργασμένα λίαν ἐπιτυχῶς.

Εἰς τὴν ἐκθεσιν αὐτὴν ἱγκαινιαζόνται καὶ αἱ ἰδιαιτέρας αἰθούσαι μὲ σειρὰν ἔργων ἐνὸς καλλιτέχνου. Ὁ κ. Μποκατσιάμπις ἀντὶ τῆς ἐν τῷ ἐργαστηρίῳ του ἐτησίως ἐκθέσεως, προετίμησε ἐφέτος—καὶ ἔκαμε πολὺ καλὰ—να συγκεντρώσῃ τὴν νέαν παραγωγὴν εἰς μίαν τῶν αἰθουσῶν τῆς ἐκθέσεως. Οἱ «Ἐλαιῶνες» του, οἱ ὅποιοι ἔχουν συνδεθῇ τόσον ἀναποσπάστως μὲ τὸ ὄνομα του, ἔλκουσι συμπαθεῖ βλέμματα, διὰ τὴν φυσικὴν ἐπεξεργασίαν. Αἱ «Ἡλιόλουστοι ἐλγές» εἶνε τὸ καλλίτερον ἔργον ἐκ τῶν ἐλαιογραφιῶν του, καὶ ὁ «Ἀλβανός» ἐκ τῶν ὕδατογραφιῶν του. Εἶνε πάντοτε ὁ ἔμπειρος ἀλλὰ καὶ ποιητικὸς εἰκονογράφος τῆς ἀνεξάντλητου εἰς καλλονὰς Κερκυραϊκῆς φύσεως.

Ἐν ἄλλῃ αἰθούσῃ, ὁ κ. Ἰωαννίδης δεικνύει τάσεις πρὸς τὴν ἐπιτυχίαν. Εἶνε πολὺ φιλόπονος καὶ ζητεῖ νὰ εὕρῃ τὸν ἀληθινὸν τῆς τέχνης δρῦμον. Οἱ «Γούρκοι παίκται» εἶνε τὸ καλλίστον ἐξ ὧν ἐκθέτει.

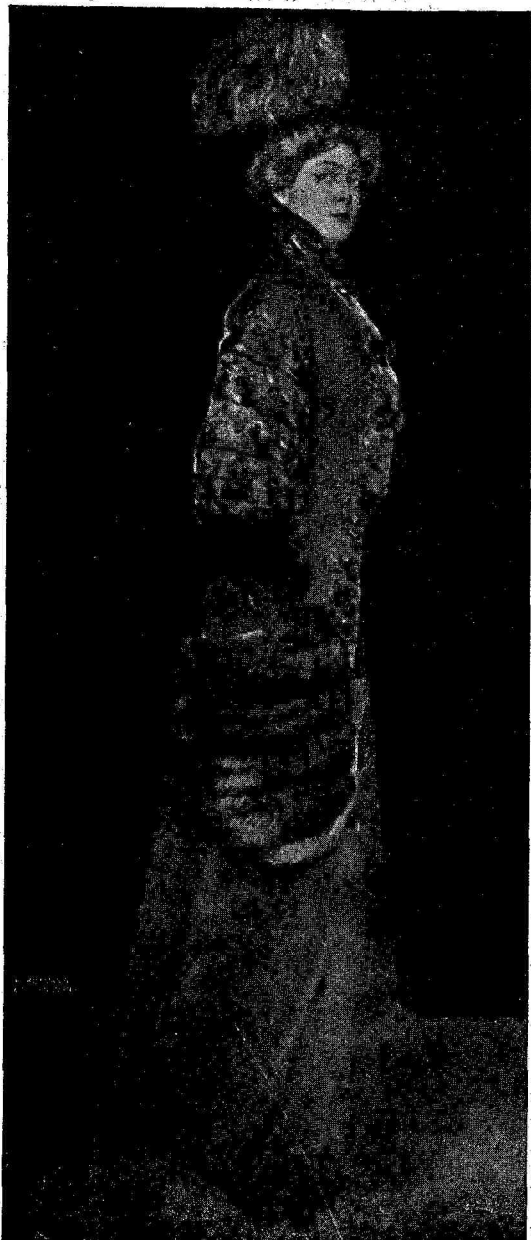
Καὶ ἤδη μετ' εὐλαθείας φερόμεθα εἰς ἕνα ἡμισκότεινον θαλάμον, εἰς τὸν ὅποιον ἐστεγάσθησαν τοῦ μεγάλου Λύτρα τὰ ἐναπομείναντα. Ἡ αἰθουσα ἔχει τι τὸ πένθιμον, ὥς νὰ ὑποδῇ τοὺς τὴν ἀπώλειαν ἢν ὑπέστη ἡ Ἑλλ. Τέχνη. Πλείστα σκίτσα, ἐκεῖνα ἀκόμη τὰ ὅποια παίζων ὁ καλλιτέχνης ἐχάρασσε, προσχέδια ἔργων τοῦ ἡ ἐξ αὐτῶν ἢ γελοιογραφιῶν, ὅ,τι στιγμιαίως τῷ ἤρχετο εἰς τὴν μολυβδίδα, συνελέγησαν καὶ ἐξετέθησαν, ἀποτελοῦντα περιεργωτάτην συλλογὴν. Τὴν πληθύν αὐτὴν κοσμοῦν καὶ τελειωμένα παλαιὰ ἔργα, ἐν οἷς ὁ Ζεῦμπέκης, ἡ αὐτοπροσωπογραφία του, ὁ πατήρ του, ὁ Χρῆστος Ἀράπης, ἡ ὑπ' ἀρ. 19 προσωπογραφία. Ἀλλὰ τὰ ἀληθινὰ κοσμήματα τῆς αἰθούσης, τὰ δίδοντα πλήρη τὴν φυσιογνωμίαν τῆς καλλιτεχνικῆς του ἀξίας, εἶνε ἡ κόρη ἡ ὅποια κομίζει σταυρὸν διὰ τὸ μνῆμα τῆς μάνας της, ὁ ποιητικώτατος «Ὁρθρος» καὶ δύο ἀληθινοὶ ἀδάμαντες, ἡ «Μοναχὴ θερμαινόμενη» καὶ ὁ θαυμάσιος πίναξ «Ἀνθὴ ἐπιταφίου», —τυφλὴ κόρη ἡ ὅποια ἐνῶ ἔξωθεν τοῦ ναοῦ περιέρχεται ἡ λιτανεὶα τοῦ ἐπιταφίου, αὐτὴ πηγαίνει νὰ καταθέσῃ πρὸ τῆς ἀγίας εἰκόνης ἄνθη. Ἡ εἰκὼν αὕτη, ἡ δυνατὴ εἰς τεχνικὴν ἐκτέλεσιν, εἶνε ὅλη ἡν δραματικὸν ποίημα. Εἰς τὰ τέσσαρα αὐτὰ ἔργα καταφαίνεται ὁ Ἑλλὴν ζωγράφος, ὁ μὴ ἐπηρεασθεὶς ἀπὸ τὸν ξενισμὸν, ὁ ἐν φανατισμῷ ἀποτυπῶνων τὰ ἔθνη ἔθνη. Οὐχ' ἦττον φαίνεται ὁ δεξιὸς τεχνίτης καὶ εἰς τὴν πληθύν τῶν σπουδῶν καὶ σκαριφημάτων τὰ ὅποια, διαφόρων ἐποχῶν, ἡδύν ἀμυδρὰν ἰδέαν τῆς ἐξελίξεως τοῦ καλλιτεχνικοῦ του ταλάντου. Ὅλα δεικνύουν καλλ. ζωὴν γεμάτην εἰλικρίνειαν, ἀγάπην, ποίησιν, ἔμπνευσιν.

Ἰπάρχει καὶ γλυπτικὴ, ἀλλὰ καλλίτερα νὰ μὴ ὑπῆρχε. Μόνον μία προτομή—μάσκα—ὑπὸ τοῦ κ.

Γεωργαντῆ, τὸ «Ἀγρυπνοῦν πνεῦμα», ξεχωρίζει. Φαίνεται εἰς τὸ πρωτότυπον αὐτό, συμβολικὸν ἔργον μία προσπάθεια πρὸς αἰσθητοποίησιν τῶν μεγάλων ιδεωδῶν τῆς τέχνης. Ἡ κεφαλὴ αὐτὴ ἔχει ἐκφράσιν ἰσχυράν· εἶνε ἡ αὐστηρά τοῦ πνεύματος ἔκτασις, εἶνε ἡ σοφία ἡ ὅποια εἰσδύει εἰς τοὺς μυστηριώδεις κόσμους τῆς ἰδέας, ἐνῶ κάτωθεν ἀγρυπνεῖ ἡ γλαυῦξ. Εἰς τὸ ἔργον αὐτὸ ὁ κ. Γεωργαντῆς δύναται ν' ἀποκληθῇ ὁ Ἀριστεὺς τῆς γλυπτικῆς—συνωνυμικῶς ἀλλὰ καὶ οὐσιαστικῶς ἀριστεύς.

κ.

ΞΕΝΑΙ ΗΘΟΠΟΙΟΙ

Μαγδαληνὴ Ντολλαῖ